

Goigs de Maria Santíssima de la Assumpció qu'es venera en lo poble del Vilar

Castellbell i el Vilar

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: El Vilar
Alçada: 224

Coordenades:

Latitud: 41.63376
Longitud: 1.86047
UTM Est (X): 405087
UTM Nord (Y): 4609741

Classificació

Número de fitxa 08053 - 139
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Contemporani Popular Modern
Segle XVII-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Religios
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Santa Maria del Vilar](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch

Data de registre de la fitxa: dt., 06/12/2016 - 01:00

Descripció

Goigs a la Mare de Déu de l'Assumpció, titular de la parròquia de Santa Maria d'El Vilar del poble de Castellbell i El Vilar, bisbat de Vic; i que diuen així:

Puix que avui, al vostre altar/ aquest poble humil es posa:/ Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

A l'esforç del diví amor / que el vostre cor encenia, / arribà aquell feliç dia / que, sens pena ni dolor; / el tribut us feu pagar / a la mort santa i gloriosa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

Reina dels màrtirs divina / és cert deixàreu el cos / en el sepulcre reclòs, / més una joia tan fina / no volgué en el món deixar / qui us creava tan formosa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

Per çò dels cors celestials/ sou avui obsequiada / i entre llurs càntics pujada / a les mansions divinals, / on us veuen coronar / com a Reina victoriosa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

Tots els benaventurats / en veure la gran finesa / que us fa Déu amb sa grandesa/ en resten meravellats / i no es cansen de lloar/ exaltació tan joiosa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

En un tron molt enlairat / sou en el cel col·locada/ i tal potestat donada/ us és per la Trinitat/ que l'infern fa tremolar/la vostra mà poderosa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

Sou objecte principal / de les mirades del pare; / el Fill, en veure tal Mare/ s'omple de goig divinal: / El Paràclit es complau / en tenir-vos per Esposa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

Aquest poble d'El vilar / per patrona us adora/ i si humil a Vós implora / li deu vostra protecció. / No deixeu de vostra mà / en tota hora perillosa. / Nostres prec, ben amorosa / vulgueu Maria, escoltar./

Puix us venim a invocar/ en vostra imatge preciosa; / Nostres prec, ben amorosa, / vulgueu, Maria, escoltar.

V). Pregueu per nosaltres, santa mare de Déu / R)- Perquè siguem dignes de les promeses de Jesucrist.

ORACIÓ./ Perdoneu, us preguem Senyor els pecats dels vostres servents; per tal que els qui amb els nostres actes no podem ésser-vos plaents, siguem salvats per intercessió de la Mare del vostre Fill i Senyor nostre:

Qui amb Vós viu i regna. / R). Amén.

Observacions:

Aquest exemplar difereix totalment del de l'any 1875. Va ser editat en una primera edició per la Revista de Badalona, l'agost de 1969, i en una segona edició per la parròquia, al setembre del mateix any. El text és de Mossèn Fortià Solà, prevere, la música de Mossèn Francesc Baldelló i el dibuix de Jeroni Giralt

Història

Els goigs són cançons populars o poesies de caire religiós, adreçades als sants, les santes, la Mare de Déu o Crist. Tradicionalment es canten en les festivitats religioses. Acostumen a tenir dues parts: a la primera s'explica la vida, miracles i martiri del sant; mentre que a la segona se li fan peticions de protecció per a la comunitat.

La tradició dels goigs té els seus orígens en la representació dels misteris medievals. La primera vegada que es troba documentada la paraula goigs és a la Crònica de Ramon Muntaner (1325-1328), on consta que ja se'n cantaven, i el primer text conegut de goigs són els Goigs de Nostra Dona, conservats al manuscrit del Llibre vermell de Montserrat (de final del segle XIV). Els gremis i confraries, especialment la del Roser, popularitzen els goigs dels seus patrons respectius. Malgrat tot, els goigs tal i com els coneixem i que es canten actualment, cal situar-la a partir de la determinació del Concili de Trento (1545-1563), per potenciar la pietat popular a través d'aquest tipus de manifestacions litúrgiques. El gran moment de creació dels goigs fou el segle XVII, quan totes les esglésies parroquials, així com les capelles i capelletes més petites foren

dotades d'aquestes manifestacions. Es desconeix el creador de la lletra i la música dels goigs, però quasi bé tots foren editats per impremta durant les primeres dècades del segle XX, i les músiques foren recompostes i arranjades també durant aquest període.

